

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **Holzindustrie Chanovice s. r. o.**, se sídlem Horažďovice, Chanovice 102, zastoupena JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Horažďovice, Ševčíkova 38, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2439/1.30/09/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2012, č. j. 38 Ad 16/2010 - 74,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2439/1.30/09/14.3, zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 30. 10. 2009, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 750 000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč dle § 26 odst. 2 písm. c) a § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“).

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 11. 2012, č. j. 38 Ad 16/2010-74, zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. Současně s ní podala rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh odůvodnila tím, že přiznáním odkladného účinku se předejde vzniku nenahraditelné újmy na její straně, a to především proto, že výše pokuty představuje pro stěžovatelku vysokou částku s ohledem na její hospodářské výsledky v letech 2009 a 2011. Stěžovatelka se také domnívá, že přiznáním odkladného účinku nedojde ke vzniku újmy jiným osobám a takový postup nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil tak, že nechává na uvážení soudu, zda návrhu vyhoví, či nikoli.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Obecně lze konstatovat, že citované ustanovení předepisuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti kumulativní splnění několika podmínek (dvou podmínek procesní povahy a dvou podmínek povahy hmotněprávní, přičemž jádrem úvah soudu, jež vyústí v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, anebo naopak v jeho nepřiznání, bude zásadně zkoumání podmínek hmotněprávních). Obě procesní podmínky jsou naplněny, neboť návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka podala spolu se svojí kasační stížností a ke dni rozhodování soudu o tomto návrhu na něm trvala (tj. nevzala jej zpět) a žalovaný se ke stěžovatelčině návrhu vyjádřil. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení obou hmotněprávních podmínek, tedy, zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobkyni nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zároveň zda to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96 (publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. Sb. NSS 786/2006) *„Odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.“* Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že o přiznání odkladného účinku usilovala stěžovatelka již před krajským soudem, který jej však usnesením ze dne 31. 5. 2012, č. j. 38 Ad 16/2010 - 64 nepřiznal. Důvodem nepřiznání byla nedostatečná specifikace důvodů, pro které by měla výkonem rozhodnutí žalovaného vzniknout nenahraditelná újma, když stěžovatelka především nedoložila, proč pro ni uložená pokuta takovou újmu představuje. V návrhu, který je součástí kasační stížnosti, tvrdí stěžovatelka prakticky totožné důvody, ale svou argumentaci podpořila výkazy zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2010 a 31. 12. 2011. Z těchto dokumentů je patrné, že stěžovatelka hospodář s prostředky v řádech stovek milionů Kč, kdy v roce 2010 byla v zisku a v roce 2011 ve ztrátě. V intencích těchto důkazů také Nejvyšší správní soud stěžovatelčin návrh posuzoval. V dané situaci se však zcela jistě nejedná o nenahraditelnou újmu, jak uvádí stěžovatelka v návrhu. Ve zjištěných relacích nelze navíc hovořit o závažném dopadu stěžovatelce uložené pokuty, tudíž ani porovnání způsobené újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. není možné. Za relevantní újmu ve smyslu citovaného ustanovení by bylo možné označit pokutu, která by měla na stěžovatelku takový hospodářský dopad, že by to

pokračování

znamenalo likvidační účinky např. ve smyslu zavření provozu, propouštění zaměstnanců, nutnosti restrukturalizace, nebo prodeje majetku. Takový likvidační dopad však Nejvyšší správní soud neshledal a stěžovatelka jej ani netvrdila. Obecné tvrzení o složitém hospodaření v době krize bylo podloženo výkazy zisků a ztrát, ze kterých je naopak patrné, že pokuta ve výši 750 000 Kč může na stěžovatelku dopadnout výše uvedeným způsobem jen stěží. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka hospodář s objemem prostředků řádově mnohonásobně vyšším, než je výše pokuty, lze si jen těžko představit, že by měla výše pokuty povahu nenahraditelné újmy. Není tedy splněna hned první hmotněprávní podmínka, a proto nemohl být odkladný účinek přiznán.

Není možné odhlédnout ani od skutečnosti, že rozhodnutí správních orgánů napadená žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. jsou v právní moci a vykonatelná. Pokud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není žalobě přiznán odkladný účinek za podmínek stanovených v § 73 s. ř. s. (ať už proto, že o něj žalobce vůbec nežádal, nebo proto, že jeho návrh neshledal krajský soud důvodným a zamítl jej), a nedošlo-li rozhodnutím krajského soudu o meritů věci ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí ke změně této skutečnosti (tedy došlo-li k zamítnutí či odmítnutí žaloby, takže správní rozhodnutí nebylo rozhodnutím krajského soudu nijak dotčeno), odkladný účinek kasační stížnosti působící jen vůči rozhodnutí krajského soudu nemůže mít na účinky správního rozhodnutí žádný vliv. Také z tohoto důvodu není možné odkladný účinek přiznat.

Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak v daném případě naplněny nebyly, a proto Nejvyšší správní soud návrh na jeho přiznání zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu